

komme ind paa en Vej, som gør Livet fattigere for den fattige og gør Livet kostbarere for hele Befolkningen. Der er jo snart ikke nogen som helst Ting, man er berettiget til at gøre i Henseende til udenlandske Forfatters og Kunstners Arbejde. Vi ende med at komme saa langt, at en Dreng ikke kan fløjte en Melodi paa Gaden af en eller anden Operette, uden at han kommer til at betale Afgift til den paagældende udenlandske Komponist.“ Jeg er ganske enig med det ærede 1ste Medlem for København i disse Udtalelser, og jeg vil igen gøre gældende, at jeg tror, at vi, hvis vi vedtage denne Lov, komme ind paa en meget skæbnsvanger Vej i dette Forhold, og jeg haaber endnu i sidste Øjeblik, at det skulde være muligt at forhindre dette. Jeg beder meget de ærede Medlemmer her i Tinget nu ved den endelige Afgørelse at stemme mod det foreliggende Lovforslag.

Moltesen: Trods de stærke Ord, vi nu have hørt af det ærede Medlem fra Odense (Marott), og trods disse Lokketoner, som lød til Dele af dette høje Ting, vil jeg anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslaget, thi der er ingen, der kender det ærede Medlem, der nu talte, uden at han ved, at han trods disse Udtalelser er saa forstandig, at han meget vel indrømmer, at det i Virkeligheden betyder overmaade lidt for de Interesser, han forfægter, enten vi vedtage dette Lovforslag eller ej. Men Sagen er, at hvis vi vedtage Lovforslaget, komme vi ind paa et Lovgivningsarbejde, vi kunne være bekendt, og hvis vi ikke vedtage det, kunne vi, efter min Mening, ikke være det Standpunkt bekendt.

Marott: Jeg maa gøre det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) opmærksom paa, at de stærke Ord, jeg udtalte, vare ikke mine egne Ord, men Ord, som vare hentede fra et af det ærede Medlems Partiorganer, det er et af Regeringsbladene, der benytter de stærke Ord, som jeg fuldt ud kan tiltræde. Og det ærede Medlem har ikke Lov til at sige, at jeg alligevel er paa det rene med, at der ikke vil ske nogen større Skade ved dette Lovforslags Vedtagelse. Han har hørt mine Udtalelser, og de have selvfølgelig været mente. Jeg har begrundet dem og anført ikke alene, hvad jeg fandt var forfejlet i denne Lov, men ogsaa citeret, hvad der fra Publikum og Pressen mentes om hele dette Spørgsmaal. For øvrigt er alt, hvad der er

fremkommet offentligt udenfor Rigsdagen, gaaet imod det ærede Medlems Opfattelse, og vore Bestræbelser her have været: i sidste Øjeblik at faa mildnet f. Eks. Beskyttelsen for Oversættelser, saa at vi kunde blive staaende ved de 10 Aar, som den nugældende Lov indeholder, men det er ikke lykkedes. Og det ærede Medlem ved ogsaa, at vi, hvis vi vedtage dette Lovforslag, komme i forreste Række blandt de Lande, som have den størst mulige Beskyttelse for sine Forfattere. I Sverige er der f. Eks. en mindre Beskyttelse for Oversættelser, i Tyskland er der kun 30 Aars Beskyttelse for originale Værker o. s. v. — vi have udførligt gennemgaaet alle disse Spørgsmaal. Det ærede Medlem har derfor ikke Lov til at sige, at jeg skulde mene, at Forholdet alligevel bliver saa nogenlunde rimeligt, det bliver et ganske urimeligt Forhold. Og jeg kan endnu ikke tænke mig Muligheden af — man har jo Lov til at haabe til det sidste, Haabet beskæmmer ingen —, at man i dette høje Ting, hvis Medlemmer ere udgaaede af den jævne Befolkningsklasse her i Landet, skulde være med til, naar det endelig kommer til Stykket, at sætte en saa forsvarlig Bom for Udbredelsen af god Folkelæsning her i Danmark, som Vedtagelsen af dette Lovforslag vil være. Jeg anbefaler endnu en Gang ærede Medlemmer at stemme mod dette Lovforslag.

Bjerre: Jeg har ikke det samme Haab og den samme Tro som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Jeg tror ikke, det vil lykkes at forhindre dette Lovforslags Vedtagelse. Jeg stemte forleden Dag for de Ændringer, der vare foreslaaede af det ærede Medlem fra Odense (Marott), og naar jeg nu i Dag stemmer mod Lovforslaget, er det, fordi jeg ikke kan forlige mig med, at en Oversætter 50 Aar efter sin Død skal have en Slags Beskyttelse. At en Forfatter har en vis Beskyttelse i et Aaremaal, forstaar jeg, men at man giver en Oversætter en saa lang Beskyttelse, kan jeg ikke forlige mig med. En Opfindelse som den i „Selandia“, hvorved man kan drive Dampskibe frem ved Motorer, har kun en Beskyttelse af 15, højst 20 Aar, men her giver man Mennesker, der ikke have anden Evne end at kunne en Smule Sprog, og som have oversat et eller andet godt Værk, Eneret til denne Oversættelse ikke blot for deres Livstid, men endog 50 Aar efter. Jeg synes, det er et Skraaplan, vi ere komne